

TARINOITA VIKSISSOJEN SATUMAASTA, OSA 6

ISÄ CAMINAN TARINA

Arvoisa lukija: Jos olet sinnitellyt tarinoitteni parissa tähän saakka, luulen, että kestät jo mitä tahansa. Siispä aion nyt syyllystyä pieneen syrjähyppyyn, enkä kerrokaan mitään pikkuviiksikissoista, vaan päinvastoin käsittelee tämänkertainen episodimme kulinaarisia nautintoja eli rahvaanomaisemmin ilmaistuna murkinaa.

Olen tähän ikään päästyäni tullut huomaamaan, että silloin tällöin täytyy lapioida sapuskaa naamariin, jos aikoo pitää itsensä elävien kirjoissa. Sillä asiantilalla, että itsensä ravitseminen sujuu näppärimmin omassa kotona, onhan sinne kyhätty kokonainen huone nimeltä keittiö tätä tarkoitusta varten, ei ole mitään tekemistä kulinaaristen nautintojen kanssa. Ei, nautinnon syömisestä saa vasta, jos lähtee pois kotoaan syömään jonnekin muualle. Sitä nimitetään ”ulkona syömiseksi”, mikä on outoa, koska useimmiten se silti tapahtuu sisätiloissa.

Jotta syömisestä nautinnosta pääsisi osalliseksi usein, ja pysyminen elävien kirjoissa täten säilyisi vahvalla pohjalla, on ”ulkona syömistä” harrastettava taajaan, mikä taas taloudellisesta näkökulmasta on huolestuttavassa määrin lompakkoa ohentava juttu. Ulkona kannattaa siis pyrkiä syömään halvalla. Halvimmalla, eli kotona syömiseen verrattuna lähes olemattomalla lisähinnalla selviää, kun vie oman keittiönsä ulos. Mutta koska kokemukseni mukaan ”ulkona syöminen” ei ole oikeaa ulkona syömistä, jos se tapahtuu aina samassa paikassa, niin keittiö on saatava liikkumaan eli keittiön alle on pantava pyörät. Astumme siis matkailuautojen kiehtovaan maailmaan.

On tullut aika kertoa arvoisalle lukijalle isä-Caminasta, joka silloin tällöin on jutuissani vilahdellut, onhan sen tekninen sukulaisuus 2CV:n kanssa yleisesti tunnustettu. Sen avulla olen oivallisella tavalla onnistunut yhdistämään hengissä pysymisen ja harrastustoiminnan.

Riipaiseva totuus nimittäin on, että oikeasti pikkuviiksikissat olivat olleet orpoja hyvän aikaa, ennen kuin isä-Camina saapui viiksikissapihalle isännöimään Hippulaa ja kumppaneita.

Matkailuauton vaihto

Aluksi häpeän itsekseni, sillä joudun kertomaan vähän matkailuautoista, jotka ovat ei-Citroën -merkkisiä. Meillä näet oli sellainen. Se oli kuitenkin taloutemme kuusihenkiselle populaatiolle ahdas, jolloin osoittautui, että sillä ajettiin vuosittain kovin vähän. Matkailuautoa teki kuitenkin mieli pitää. Olin nimittäin aikoinaan tehnyt itselleni pyhän päätöksen siitä, että kesämökin hankintaan en ikinä tule sortumaan.

Kompensoidakseni tätä elintason vajavaisuutta rakensin omakotitalon ja hankimme matkailuauton. Ne yhdessä korvasivat mainiosti kesämökin ja molemmat investoinnit tapahtuivat jo ennen citikkaharrastuksen puhkeamista täyteen kukkaansa.

Laskeskelin eräänä talvena, että matkailuautomme mittariin tulee niin vähän kilometrejä, ettei dieselvero maksa itseään takaisin pienempinä polttoainekuluina. Auton ahtauden takia lapsetkin alkoivat jo hieman hylkiä noita automatkoja, vaikka muuten matkustelusta pitävätkin. Pohdiskelimme vaimon kanssa mitä tilanteelle voitaisiin tehdä.

Syntyi neljä vaihtoehtoa:

1. Luopua autosta kokonaan, ja vuokrata tarvittaessa. Vaikka vaihtoehto olisi taloudellisesti järkevin, se ei houkuttanut.
2. Vaihtaa isompaan matkailuautoon. Taloudellisesti paha juttu. Autossa olisi entistä enemmän rahaa kiinni. Vai pitäisikö viiksikissoja uhrata muunmerkkisen auton alttarille? Ajatus puistatti.
3. Hankkia pikkubussi tai pakettiauto matkailuauton rakennusaihioksi ja tehdä itse matkustusväline, jossa on tilat kuudelle, ruuanlaittomahdollisuus, mutta yöpyminen tapahtuisi leirintäalueiden mökeissä tms. majoituspalveluja lomalaisille tarjoavissa kohteissa. Tämä tuntui kiinnostavalta ja halvalta vaihtoehdolta, mutta selvisi pian, että matkailuauton omatoiminen rakentaminen oli lakipykälän tehty melko hankalaksi. Jäljelle jäi siis enää neljäs vaihtoehto.
4. Ostaa halpa omavalmistematkailuauto, joka on jo katsastuksessa hyväksytty sellaiseksi, ja tarvittaessa remontoida se meille kelpaavaan kuntoon.

Päässäni syntyi tietenkin ajatus, että tässäpä on oivallinen tilaisuus hankkia perheeseen Citroën HY Camionnette, jossa olisi tarkoitukseen sopivat sisätilat. Siispä junailin sellaisesta ostoilmoituksen 2CV-Nyytisiin.

Kohtalo oli kuitenkin päättänyt toisin. Se esitti vielä viidennen vaihtoehdon.

Eksyin kerran mainoksen ja ilmaisen hernerokan houkuttelemana käytettyjen matkailuautojen kevätnäyttelyyn. Siellä oli vierekkäin käytettyjen autojen rivissä kaksi autoa; samanlainen kuin meidän matkailuautomme, ja vieressä metrin verran pidempi, pohjaratkaisultaan meille käypä, ja kaksi vuotta uudempi Peugeot. Tyrmistyttävää oli hinta. Peugeot oli 30000 markkaa meidän autoamme halvempi. Syynä hintaeroon oli pelkästään se, että Peugeotissa oli bensakone. Ja onhan Peugeotkin sentään ranskalainen.

Eli noin paljon halvempi, eikä dieselveroja, ja lisäksi uudempi ja tilavampi. Kerroin löydöstäni kotona, ja samassa päätös auton vaihtamisesta olikin jo tehty. Ongelmaksi jäi oman automme myyminen, johon liike antoi viisi viikkoa armonaikaa, sillä he eivät

suostuneet vaihtamaan halvempaan. Tarmo kohdistui sen jälkeen vanhan matkailuautomme myymiseen. Caminan ostoilmoitus Nyytisissä unohtui.

Camina löytyy yllättäen

Kului pari viikkoa. Oli aivan tavallinen arkipäivä. Tulin töistä kotiin poikettuani ensin asioilla. Vaimo oli ehtinyt kotiin ennen minua. Ja kun minä pamahdan ovesta sisään, ja sirkutan tekoiloisesti, että "hei, kotona ollaan, mitä kuuluu", niin hän istuu sohvalla kädet puuskassa ja katsoo kulmat kurtussa: "Meinaatko TAAS hommata yhden Sitikan pihalle lisää?!"

Minulla meni tietenkin täysin jauhot suuhun. Tiedustelin varovasti mitä hän höpäjää ja mitä aihepiiriä hänen asiansa koskettelee, ja astelin samalla keittiöön. Pöydällä oli juuri ilmestynyt Nyytinen. Ai juu, minullekin alkoi vähitellen valjeta. Avasin lehden, ja siellähän se Caminan ostoilmoitus komeili. Ja vaimolle olin "unohtanut" kertoa koko ostoilmoituksesta mitään. Ja tietenkin aktiivinen kiltatoveri oli heti soittanut ja tarjonnut puhelimeen vastanneelle vaimolle matkailuautoksi muutettua Caminaa. Ollen sitten asialla tämän laatuinen laita, minun oli pakko kertoa vaimolle tapahtumien taustat ja saada hänet rauhoittumaan. "Se oli silloin kun mitään ei ollut päätetty. Nyt on Pösö hommattu talouteen ja asiat ovat toisin", argumentoin vakuuttavalla äänenävyllä.

Mutta ikävintä asiassa oli, että mainittu Camina vuosimallia -66, rekisterissä ja ajossa oleva yksilö, oikeasti kiinnosti minua. Ei pitkien lomamatkojen matkailuautoksi, vaan harrastuspohjalta. Hintapyyntökään ei tuntunut pahalta, olihan auto sentään ehjä. Eihän sillä mitään pitkiä reissuja tehtäisi, kun sitä varten olisi mukavampi ja tilavampi auto tarjolla, mutta ehkä joitakin lyhyitä paikallishuviretkiä, ja uintireissuja. Päätin soittaa myyjälle uudelleen, mutta sellaisena ajanhetkenä jolloin vaimo ei olisi kotona.

Tilaisuus tarjoutuikin heti seuraavana iltana, kun vaimo oli ylitöissä.

Caminan myyjä oli ilahtunut että olin sittenkin kiinnostunut. Hän kertoi, että Camina oli ollut hänellä vuodesta 92. Se oli ollut matkailuautona jo aikaisemminkin, mutta sisustus purettu, koska se oli haluttu lämpöeristää. Myyjä oli ollut tyytyväinen asiantilaan, ja suunnitteli ja rakensi sinne mieleisensä sisustuksen. "Keittiöpaketti" on ostettu suoraan "oikeasta" matkailuautosta. Takaseinän ovet oli hävitetty ja niiden paikalle oli tehty kiinteä seinä, jossa oli entisen takaluukun levyinen iso takaikkuna. Hän lupasi lähettää Caminasta joitakin kuvia. Suunnittelin, että vaimo saa nähdä kuvat sitten "vahingossa".

Caminan moottori (bensakone) oli viety peruskorjaukseen syksyllä, koska öljynkulutus alkoi kasvaa. Hintaan sisältyi moottorin korjaus ja takaisin asennus. Bensan kulutus oli 13-15 litraa sadalla. Lukema hieman hirvitti.

Kokonaisvaikutelmaksi jäi, että se olisi oivallinen meille lyhyitä retkiä varten: tekniikka on hyvin pidetty ja huollettu, ei akuutteja ruostemurheita, pöytäryhmä kuudelle ja keittiö "ulkona syömistä" varten. Eikä ole henkilöautoa pidempi.

Ai niin, Caminan nimi oli Rölli. Mielestäni nimi oli hyvin sen olemusta kuvaava, ja sopi hyvin Hippulan kaveriksi.

Vakuutusyhtiön ammattitaitoa

Kävin vakuutusyhtiössä hoitamassa kansalaisvelvollisuuteni eli vasta hankitun Peugeot-matkailuautomme vakuutusmaksut oikealle tolalle.

Yritin lopuksi lyödä vakuutusvirkaileijan ällikällä. Kysyin loppukevennyksenä jotta minkä suuruinen olisi Röllin liikennevakuutusmaksu, jos sellaisen ostaisin. Jotta hän tietäisi mistä puhutaan, näytin hänelle myyjältä saamani tietopaketin ajokista.

"Voi kun ihana! Mistä sä olet tällaisen löytänyt!? Onko se ihan oikeasti myytävänä?" hän visersi, ja ryhtyi naputtelemaan päätettään. Hetken naputtelun jälkeen hän lausui: "Tämä antaa sellaisen kuin Citroën HY 42-2500. Onko se sama kuin Camionette?" Myönsin näin olevan, ja asia oli sillä selvä. Vakuutusmaksuluokka 19, noin 2600 mk/vuosi ilman bonuksia. Ei siis mikään paha. Kunnioitukseni vakuutusvirjailijattarien ammattitaitoa kohtaan kohosi merkittävästi.

Ensitapaaminen Röllin kanssa

Kului kuukausi, Rölli sai moottorinsa takaisin, ja piristyi sen saatuaan niin että oli kovin innokas ajeluretkille. Sovimme myyjän kanssa yhteisestä toukokuisesta viikonloppu-matkasta, hän Röllillä, me omalla matkailuautollamme. Olimme tuolloin yhden yön samalla leirintäalueella, joten aikaa Rölliin tutustumiseen oli kosolti. Tutustuminen vahvisti mielikuvaani hyväkuntoisesta Caminasta. Vaimo ei julkituonut mielipidettään koko aikana, eikä vielä kotonakaan, ei innostunut, muttei myöskään mököttänyt, mikä oli positiivisempi suhtautuminen kuin yleensä. Hän sanoi jopa päivää herra ja rouva Röllille. Rouva Rölli sen sijaan katsoi meidän vasta hankkimaamme matkailuautoa, ja totesi kuivasti: "Kyllä minä sen tuohon vaihtaisin."

Neuvotteluissa ei kuitenkaan ollut kiirettä, koska Röllistä tehtiin vielä julkkis, muutenkin kuin Rölli-peikkona TV:n pikkukakkosessa. Rölli oli luvattu "Me Naiset" -lehden toimitukselle rekvisiitaksi kuvausmatkalle Viroon. Juttu ilmestyisi juhannusviikon "Me Naiset" -lehdessä. Kauppoja ei siis voitu tehdä ennen sitä. Muutamaa päivää myöhemmin sovimme kuitenkin puhelimesta, että palatessaan laivalla Tallinnasta Helsinkiin kääntyy Röllin nokka kohti Raisiota, ei enää vanhaa kotipaikkaa päin.

Rölli pääsee kotiin

Röllin noutopäivä valkeni. Myyjä soitteli etukäteen, ja kertoi että kuvaukset Virossa oli kuulemma tehty huonoista säistä huolimatta, eikä vikoja autoon ollut tullut. Mitä nyt olivat jättäneet valot päälle yöksi, tyhjentäneet näin akun, eivätkä sen jälkeen löytäneet sitä autosta, joten hinasivat käyntiin.

Menin Helsinkiin junalla, myyjä nouti minut rautatieasemalta ja vei "Me Naiset" -lehden varikolle, jonne Rölli oli viety yöksi. Totesimme Röllin selviytyneen Virosta vahingoittumattomana, joten teimme kaupat, ja kaikessa rauhassa pääsin ajamaan kotiin Raisioon. Kotimatka sen kanssa sujui ongelmitta. Takaisin kotona olin klo 17, pidettyäni matkan varrella neljä taukoa, ei niinkään tarpeesta, vaan pitkittäakseni matkanautintoa. Oli aurinkoinen ja lämmin alkukesän lauantaipäivä. Kotia lähestyessäni en kiertänyt Turkua, kuten yleensä teen, vaan ajoin keskustan läpi, jossa oli "Down by the Laituri" festivaali meneillään, ja laiturileisö kiinnitti kohtalaisessa määrin huomiota omalaatuiseen ajokkiin. Eräskin tyttöporukka äkkäsi Röllin ja näytti saaneen siitä melkoisen hepulin.

Rölli töissä

Ajoin tietenkin Röllillä töihin ja jouduin heti hyväntahtoisessa mielessä naurunalaiseksi sen takia. Asensin sen takana oleviin pyöräkoukkuihin parvekelaatikon, johon istutin viisi punakukkaista pelargonaa. Sitten ajelin sillä kukkalaatikko takaikkunan alla. Lisäksi ostin noin 30 cm korkean sammakon, sellaisen puutarhapatsaan, jolla on puutarhurin tamineet, ja laitoin sen sisäpuolelta ikkunan takaa katselemaan kukkalaatikkoa. Työpaikkamme naiset, sekä pari muutakin kaveria kävivät varta vasten parkkipaikalla Röllää katsomassa ja nauroivat kippurassa. Muuan kollega yritti naamallaan jäljitellä Röllin etupään ilmettä (onnistuenkin kohtalaisesti) ja toiset nauroivat hänelle kippurassa. Olen lopultakin saanut hullun maineen? Kun kerroin tämän myyjälle, hän sanoi, että "sittenhän meitä on kaksi hullua". Hänelle puolestaan oli sanottu, että "hullu olit kun myit."

Tämä selittää sen, miksi Caminoita on niin vähän myytävänä. Kun sekä ostaja että myyjä leimataan hulluiksi, aikaansaa se tiettyä pysyvyyttä terveen papereista kiinni pitävien Caminan omistajien keskuudessa.

Röllin ehostus

Varsinaisia vikoja ei Röllissä ollut, mutta pieneen pintaehostukseen sain vaimonkin innostumaan. Niinpä päällystimmme keittotason marmorijäljitelmätarramuovilla ja sen taustan kaakelijäljitelmätarramuovilla. Uusi muovimatto laitettiin lattialle, ja pöytä lakattiin venelakalla. Kyliin maalasin vähän myöhemmin ulkonäköä elävoittämään siniset koristeraidat. Sen jälkeen tuntuikin siltä, että oma peukalonjälki oli annettu. Enempään ei ollut tarvetta.

Alkuperäiset mustapohjaiset rekisterikilvet hankin Rölliin takaisin. Mielestäni Rölli ansaitsi ne, kun alkuperäisten kilpien takaisin saaminen kerran nykypäivänä on mahdollista.

Viiksikissojen kotipiha oli saanut isä-Caminansa.

Röllimatkailua

Saariston rengastie 1.-2.7.2000.

Ensimmäisenä koematkana tein vaimon kanssa kahden päivän viikonloppumatkan saaristoon. Ajoimme reitin jota markkinoidaan nimellä Saariston Rengastie. Reittiin sisältyy kaksi pidempää ylitystä saariston yhteysaluksilla, Kustavista Iniöön ja Iniöstä Houskariin. Houtskarın leirintäalueella olimme yötä. Rölli herätti hilpeää kiinnostusta monissa kanssamatkalaisissa. Toisen yhteysaluksen kapteeni tuli jopa katsomaan Rölliä, ja tarkistamaan millainen revohka on sen myötä hänen paattiinsa lastattu. Hän kertoi, että 60-luvulla kaikilla mustalaisilla oli Camina. Hän toisaalta pettyi, mutta toisaalta myös huojentui nähdessään kyydissä vain kaksi vaarattoman näköistä lomalaista (kaikki hulluus ei näy päälle päin).

Mobilistitapahtuma Turun Messukeskuksessa 23.7.2000.

Tämä oli Rölliin ensimmäinen julkinen esiintyminen. Rivakka sade latisti tunnelmaa, emmekä viipyneet paikalla kovinkaan pitkään. Silti Rölli kiinnosti monia muita kävijöitä. Ihmiset kurkistelivat sen ikkunoista sisään, haaveilivat kuivasta paikasta sateen ropistessa Rölliin peltikattoa vasten.

Forssan Pick-Nick 6.8.2000.

Forssan Pick-Nick on Forssassa Pilvenmäen raviradalla vuosittain järjestettävä pohjoismaiden suurin yksipäiväinen harrasteautotapaaminen, ja siellä käyminen on minullekin tullut tavaksi. Ja tällä kertaa matka tehtiin Röllillä. Autoja oli raviradan täydeltä. Tulimme paikalle hyvissä ajoin, jopa liiankin ajoissa, ja meidät ohjattiin "Europarkkiin", joka on rinne raviradan toisen kaarteiden takana kaviouran ulkopuolella. Tämän "Europarkin" täytyttyä myös eurooppalaiset harrasteautot päästettiin radalle. Harmi, sillä eväiden syöminen vinoon rinteeseen parkkeeratussa Röllissä oli pikkuhankalaa. Sitä paitsi tuntui hieman vaivautuneelta harrastaa "ulkona syömistä" autossa, jonka ikkunoista koko ajan vieraat uteliaat ihmiset kurkistelevat sisään.

Mikäli tuulilasiin kiinnitettävän pääsylipun juoksevaan numerointiin oli uskomista, oli Rölli järjestyksessä 578:s paikalle saapunut auto, ja saapuessamme itse ravirata-alue oli vielä lähes tyhjä. Myöhemmin bongasin pääsylippujen numeroita päälle 1800:n, joten autoja oli paikalla tosi paljon. Citikoita tuntui kuitenkin olevan paikalla vähemmän kuin arvelisin niiden suhteellisen osuuden maamme harrasteautokannasta olevan.

Röllin rumankomeanfykevä olemus herätti hilpeyttä pick-nick –yleisön keskuudessa. Se oli sopivasti erilainen. Jenkkiautoja on niin paljon, että vaikka ne ovat kuinka hienoja, ne kokevat inflaation. Mutta Röllejä oli vain yksi. Silti suuresta massasta on vaikea erottua. Toinenkin Camina tuli paikalle myöhemmin, ja pääsi arvoiselleen paikalle raviradan keskelle tasaiselle nurmikolle.

Matka itsessään oli onnistunut ja antoisa. Ravirata oli täynnä erilaisia harrasteajoneuvoja, ja rompetori oli erittäin laaja. Katsottavaa riitti niin pitkään kun jaksoi alueella vaellella.

Eräs harrasteautotapaaminen Turun Kupittaalla

Myöhemmin harmin aiheeksi osoittautui Röllin akku. Siinä paikallaan ollut akku oli vanha ja ei pitänyt latausta kovinkaan hyvin, joten jouduin ostamaan uuden. Valinta päättyi halvimpaan mahdolliseen, eli Bilteman akkuun, josta minun oli höylättävä alareunan kiinnikeulokkeet pois, jotta se mahtui Röllin ahtaaseen akkupoteroon. Sormeiltuani näin akkua heitin sen kuitinkin pois, koska arvelin, ettei liike kuitenkaan huolisi höylättyä akkua takaisin, vaikka siinä vuoden takuu onkin. Uusi akku paljastui kuitenkin maanantaikappaleeksi. Sekään ei pitänyt latausta, jollei autoa käyttänyt vähintään joka toinen päivä. Niinpä Rölle jäikin usein seisomaan akku tyhjänä.

Sitten tuli sellainen ilta, jolloin vaimo innostui imuroimaan omaa autoaan ja toi näin sähköjohdon valmiiksi pihalle. Koska imuroinnin jäljiltä sähkö oli valmiiksi lähellä, päätin jälleen ladata Röllin akun ja herättää sen henkiin. Jotta herätyksestä olisi jotakin iloa, kannatti sillä ajaakin, jotta akku kunnolla latautuisi. Niinpä ajoin seuraavana päivänä Röllillä töihin, ja päätin lähteä sillä myös harrasteautotapaamiseen Turun Kupittaalle, joka oli sopivasti saman päivän iltana. Turun seudun mobilistit ovat aikaansaaneet tämän itseohjautuvan vapaamuotoisen tapahtuman Turussa toukokuusta syyskuuhun aina kuukauden viimeisenä torstai-iltana. Nyt oli syyskuu ja käsillä siis kesän viimeinen tapaaminen. Aikaisemmin olin jo sinä kesänä käynyt paikalla Hippulan ja Iidu-muorin kanssa, joten tuntui siltä että nyt on jo Röllinkin vuoro päästä haistelemaan ulkomaailman tuulia.

Kupittaalla oli paljon väkeä, kuten tavallista, ja tunnelma oli leppeässä syysillassa hieno. Etenkin kahvikupposen nauttiminen ulkoilmakahvikioskin terassilla pimeässä syysillassa tuntui hienolta. Olin silti havaitsevinani, että ihmisten eli myös autojen keskimääräinen viipymä paikalla oli lyhyempi kuin keskikesällä. Menneeseen kesään verrattuna viileämpi ilma ja syysillan pimeys vaikuttivat.

Pöristelini siis paikalle Röllillä. Monta kertaa aiemmin olen arastellut ja ajanut oman isomman tai pienemmän viiksikissani autojoukkion laitamille, mutta nyt päätin rohkaistua ja etsiä Röllille arvoisensa paikan automeren keskeltä eli kurvasin suoraan väkijoukon ytimeen. Ihmiset lakosivat tieltäni kuin rallikilpailun pikataipaleen varresta

lukuun ottamatta yhtä herraa joka ei laonnut vaan lähti seuraamaan Rölliä kuin hai laivaa.

Camina ei ole mitenkään ketterä manöveerattava, ja Röllin ujuttaminen väkijoukon keskellä ahtaaseen yksittäiseen parkkiruutuun olisi vaatinut vähän edestakaisin vekslautusta, jolla en raaskinut yleisöä häiritä, ajoin kuitenkin koko porukan läpi ja pysäköin ihmismeren laidalle, siihen mihin Rölli sopivasti suostui kääntymään, eli missä oli kaksi vierekkäistä ruutua vapaana. Ja Rölliä seurannut herra seisahtui viereen. Katsoin häntä ikkunan läpi. Ilmeeni oli kenties hieman ihmettelevä. "Tule ulos vaan", rohkaisi hän, ja hyppäsinkin kaappariovesta asfaltille niin ketterästi kuin pystyin. Markus Kajon sanoin voisoin tähän todeta, että paitsi etten näytä vähääkään notkealta, en myöskään ole niin notkea kuin miltä näytän, ja kaappariovesta ulostulo sotii kaikkia totuttuja liikeratoja vastaan, joten suorituksellani ei olisi olympialaisissa sijoitettu edes pistesijoille. Painovoima teki kuitenkin tehtävänsä ja mätkähdin asfaltille.

Mies esittäytyi. Hänen nimensä oli Erkki Erke. Tähän asti olin kärryillä. Vastalahjaksi saamastani informaatiosta päätin raottaa hänelle oman tietoaarkkuni kantta, eli kerroin hänelle että "Sepäs sattui, minä taas olen Rantanen". Herra Erke nyökkäsi kuin kyse olisi hänelle itsestään selvästä asiasta. Sitten hän nyökkäili Röllin puoleen. "Tämä on minun entinen autoni", hän selitti. "Minulla on nämä kilvetkin kotona tallessa. Miten ne voi olla sinulla samaan aikaan tässä autossa?" hän ihmetteli.

"No muttta sepäs sattui", minä kakistin. Olin hiukkasen ällistynyt, mutta niin oli hänkin. Kättelimme ja juttelimme varmaan tunnin. Hän kertoi, että Rölli on alunperin ollut Fazerin jakeluautona Turussa 1966-1969. Fatseri on ajanut sillä vajaat 100.000 km, minkä jälkeen herra Erke oli sen ostanut, muuttanut matkailuautoksi (jo 70-luvun alussa!) ja ajellut vuoteen 1979, jolloin hän on sen myynyt jollekin toistaiseksi tuntemattomalle henkilölle Salon liepeille. Tämä kolmas omistaja on ajanut sillä muutaman vuoden, vienyt kilvet pois, ja jättänyt sen perniöläisen tehdashallin nurkkaan seisomaan, josta minulle Röllin myynyt henkilö osti sen vuonna 1992. Lopun tiedämmekin.

Kävi ilmi, että suurin osa auton ulkoisista muutoksista on herra Erken rakentamaa, ja että paikalla oleva remontin läpikäynyt moottori on alkuperäinen. Kaikki korin hitsaukset herra Erke tunnisti ja kertoi missä yhteydessä, milloin ja miksi mitäkin kohtaa oli paikkailtu. Herra Erke asuu Saksassa (asui jo 70-luvulla ja asui keskustelun ajankohtana 2001), mikä selitti lukuisat saksalaistarrat auton takalasisissa.

Oli ihmeellinen sattuma, että hän oli Turussa sukuloimassa juuri nyt, ja tullut illalla Kupittaaalle, ja että minä innostuin lähtemään sinne juuri Röllillä. Ja sekin alkoi vain vaimon auton imuroinnista, minkä ansiosta herätin Röllin päivää aikaisemmin henkiin.

Samalla kun juttelimme, oli Röllin sivuovi apposellaan, ja siihen sai tutustua myös koko muu paikalla ollut yleisö. Ja tutustuikin. Myös salamavalot räpsyivät Röllin ympärillä. Monet halusivat hänet myös filmille ikuistaa. Mutta hänhän on jo filmitähdeksi tottunut.